

1

De Vreemdelingprins

Er was eens, in het woestijnrijk Miraji, een jonge prins die uit was op zijn vaders troon. Hij had er geen recht op, maar was ervan overtuigd dat hij als heerser sterker zou zijn dan zijn zwakke vader. En dus veroverde hij met geweld de troon. In één nacht bloedvergieten vielen zijn vader en broers ten prooi aan het zwaard van de jonge prins en het buitenlandse leger dat hij aanvoerde. Bij het aanbreken van de dageraad was hij geen prins meer. Hij was de sultan.

De jonge sultan stond erom bekend dat hij vrouwen net zo in zijn harem opnam als hij zijn land had ingenomen: met geweld.

In zijn eerste regeringsjaar schonken twee van die vrouwen onder hetzelfde gesternte het leven aan een zoon. De ene vrouw was als meisje geboren in het zand; haar zoon hoorde thuis in de woestijn. De andere vrouw was geboren aan de overkant van het water, in een koninkrijk dat Xicha heette, en opgegroeid aan dek van een schip. Haar zoon hoorde nergens thuis.

Ondanks deze verschillen groeiden de zonen als broers op, hun moeders beschermden hen tegen dingen die de paleismuren niet konden tegenhouden. En een tijdlang verliep alles voorspoedig in de harem van de sultan.

Toen bracht de eerste vrouw weer een kind ter wereld, maar dit keer was dat niet van haar man. Het was de dochter van een djinn, met onnatuurlijk haar en onnatuurlijk vuur in haar bloed. De sultan richtte zijn woede op zijn vrouw voor haar verraad. Ze stierf door de kracht van zijn klappen.

De woede van de sultan was zo groot dat hij niet merkte dat de tweede vrouw met hun twee zoons en de dochter van de djinn over zee vluchtte naar het koninkrijk Xicha, waar ze ooit was gestolen. Haar zoon, de Vreemdelingprins, kon doen alsof hij daar thuishoorde. De Woestijnprins kon dat niet: hij was in dit land net zo'n vreemdeling als zijn broer was geweest in het land van hun vader. Maar geen van beide prinses was voorbestemd er lang te blijven. Al snel verruilden ze Xicha voor het ruime sop.

En een tijdlang ging het de broers, op schepen die nergens vandaan kwamen en nergens heen gingen, voor de wind. Ze zwierven van de ene vreemde kust naar de andere, en behoorden overal evenzeer thuis.

Tot op een dag Miraji weer voor de boeg van het schip verscheen. De Woestijnprins zag zijn land en herinnerde zich waar hij echt thuishoorde. Aan die bekende kust verliet hij het schip en zijn broer. Hoewel de Woestijnprins zijn broer vroeg met hem mee te gaan, wilde de Vreemdelingprins dat niet. Zijn vaders land zag er in zijn ogen verlaten en vruchteloos uit en hij snapte niet wat voor aantrekkingskracht het op zijn broer had. En dus scheidden hun wegen. De Vreemdelingprins bleef een tijd op zee, waar hij in stilte brieftte over het feit dat zijn broer de woestijn had verkozen boven de zee.

Eindelijk kwam de dag waarop de Vreemdelingprins niet langer gescheiden kon zijn van zijn broer. Toen hij terugkeerde naar de woestijn van Miraji ontdekte hij dat zijn broer die in vuur en vlam had gezet met zijn opstand. De Woestijnprins sprak over grootse daden, over geweldige ideeën, over gelijkheid en voorspoed. Hij werd omringd door nieuwe broe-

ders en zusters die net zo hielden van de woestijn als hij. Hij stond nu bekend als de Rebellenprins. Maar toch verwelkomde hij de man die heel zijn leven zijn broer was geweest met open armen.

En een tijdlang verliep alles voorspoedig bij de rebellenbeweging.

Tot er een meisje kwam. Een meisje dat de Blauwogige Bandiet heette. Ze was uit het zand ontstaan en gescherpt door de woestijn, en brandde met al het vuur ervan. En voor het eerst begreep de Vreemdelingprins wat zijn broer zo aantrok in de woestijn.

De Vreemdelingprins en de Blauwogige Bandiet trokken samen door de woestijn, helemaal naar een grote veldslag in de stad Fahali, waar de buitenlandse bondgenoten van de sultan zich hadden gevestigd.

Tijdens die Slag bij Fahali boekten de rebellen hun eerste grote zege. Ze verdedigden de woestijn tegen de sultan, die hem levend had willen verbranden. Ze bevrijdden de demdji die de sultan tegen zijn wil in een wapen wilde veranderen. Ze doodden de zoon van de sultan die net zolang bloed zou hebben vergoten tot hij geprezen werd door zijn vader. Ze verbraken het bondgenootschap van de sultan met de buitenlanders die de woestijn al tientallen jaren teisterden. En de rebellen eisten een deel van de woestijn op.

Het verhaal van de Slag bij Fahali verspreidde zich als een lopend vuurtje. En daarmee ook het nieuws dat de heerschappij over de woestijn misschien weer voor het oprapen lag. Want de woestijn van Miraji was de enige plek waar oude magie en nieuwe machines gelijktijdig konden bestaan. Het enige land dat snel genoeg wapens kon uitspuwen om voldoende mannen te bewapenen die moesten vechten in de oorlog tussen de noordelijke naties.

Gulzige nieuwe ogen van vreemde kusten richtten zich op Miraji. Al snel streken uit alle windstreken nog meer vreem-

delingenlegers neer in de woestijn die elk een nieuw bondgenootschap wilden sluiten, of het land zelf probeerden te claimen. En terwijl vijanden van buitenaf knaagden aan de grenzen van de sultan en diens leger bezighielden, veroverden de rebellen van binnenuit stad na stad, bevrijdden die uit de handen van de sultan en schaarden het volk achter zich.

En een tijdlang verliep alles voorspoedig voor de rebellenbeweging, voor de Blauwogige Bandiet en voor de Vreemdelingprins.

Totdat de balans begon te verschuiven in het nadeel van zijn broer de Rebellenprins. Twee dozijn rebellen liepen in een val die voor hen was gezet in het zand, waar ze werden omsingeld en overtroefd. Een stad kwam in opstand tegen de sultan, schalde in het donker de naam van de Rebellenprins, maar degenen die geroepen hadden, zagen de volgende dageraad met de wezenloze blik van de dood. En de Blauwogige Bandiet werd tijdens een strijd in de bergen getroffen door een kogel, raakte zwaargewond en zwierf op de rand van de dood. Daar scheidden, voor het eerst sinds hun verhaallijnen verstrengeld waren, de wegen van de Blauwogige Bandiet en de Vreemdelingprins.

Terwijl de Blauwogige Bandiet vocht voor haar leven werd de Vreemdelingprins naar de oostgrens van de woestijn gestuurd. Daar had een leger uit Xicha zijn tenten opgeslagen. De Vreemdelingprins stal een uniform en liep het Xichaanse kamp in alsof hij er thuishoorde. Dat was gemakkelijk, want daar zag hij er niet meer uit als een vreemdeling. Hij vocht schouder aan schouder met hen tegen de strijdkrachten van de sultan en spioneerde intussen voor de Rebellenprins.

En een tijdlang kon hij zich met succes verborgen houden in het vreemdelingenleger.

Totdat er een bode in het wit en goud van de sultan met een vredesvlag en een boodschap uit het vijandige kamp kwam.

De Vreemdelingprins zou voor de inhoud van die bood-

schap een moord hebben gedaan, maar dat was niet nodig. Het was bekend dat hij de taal van de woestijn sprak. Hij werd ontboden in de tent van de Xichaanse generaal om te tolken tussen de bode van de sultan en de Xichanen, die geen van beiden wisten dat hij de vijand was. Tijdens het vertalen ontdekte hij dat de sultan opriep tot een staakt-het-vuren. Hij was het bloedvergieten beu, luidde de boodschap, en wilde onderhandelen. De Vreemdelingprins ontdekte dat de machthebber van Miraji alle buitenlandse heersers ontbood om te praten over een nieuw bondgenootschap. De sultan verzocht elke koning, koningin, keizer of prins die beslag wilde leggen op zijn woestijn, zijn of haar zaak kwam bepleiten in zijn paleis.

De volgende ochtend ging de boodschap naar de Xichaanse keizer. En het wapengekletter hield op; het staakt-het-vuren was begonnen. Onderhandelingen zouden volgen. En daarna vrede tussen de sultan en de indringers. En zonder de noodzaak zijn kusten in de gaten te houden, zouden de ogen van de woestijnheerser zich weer naar binnen keren.

De Vreemdelingprins begreep dat het tijd was om terug te keren naar zijn broer. Hun opstand kon elk moment omslaan in een oorlog.

2

Ik was altijd gek geweest op dit shirt. Echt zonde van al dat bloed. In ieder geval was het meeste niet van mij. Dat shirt was trouwens ook niet van mij – ik had het geleend van Shazad en nooit de moeite genomen het terug te geven. Nou ja, ze zou het nu waarschijnlijk toch niet meer willen.

‘Halt!’

Met een ruk werd ik staande gehouden. Het touw van mijn vastgebonden handen schuurde pijnlijk over de ruwe huid van mijn polsen. Ik vloekte binnensmonds en bewoog mijn hoofd naar achteren, waardoor mijn blik zich eindelijk verplaatste van mijn stoffige schoenen naar het verblindende licht van de woestijnzon.

De muren van Saramotai wierpen een machtig lange schaduw in het laatste daglicht. Deze muren waren legendarisch. Ze hadden een van de grootste veldslagen in de eerste oorlog, tussen de held Attallah en de Wereldverwoester, onverschillig ondergaan. Ze waren zo oeroud dat ze op het geraamte van de woestijn zelf gebouwd leken. Maar de woorden die in waterige witte verf boven de poort waren gekalkt... die waren nieuw.

WELKOM IN DE VRIJE STAD.

Ik zag de plekken waar de verf tussen de spleten in het oeroude gesteente was gesijpeld en opgedroogd in de hitte.

Over het feit dat ik gebonden als een geit aan het spit een zogenaamde vrije stad in gesleurd werd, had ik wel wat op te merken, maar zelfs ik wist dat ik dat nu beter niet kon doen.

‘Maak jezelf bekend, anders schiet ik!’ riep iemand vanaf de stadsmuur. De tekst was een stuk indrukwekkender dan de bijbehorende stem; ik hoorde de onzekerheid van de jeugd erdoorheen schemeren. Met samengeknepen ogen keek ik door mijn sjiema naar het joch dat boven op de muur zijn geweer op mij gericht hield. Ouder dan dertien kon hij niet zijn. Zo te zien kon die slungel een geweer nog niet goed vasthouden als zijn leven ervan af zou hangen. Wat waarschijnlijk ook zo was, aangezien dit Miraji was en zo.

‘Wij zijn het, Ikar, achterlijke gladiool,’ blafte de man die me vasthad in mijn oor. Ik kromp ineem. Schreeuwen leek niet echt nodig. ‘En open de poort, want God bewaar me, anders zorg ik dat je vader jou harder slaat dan een van zijn hoefijzers om je wat verstand bij te brengen.’

‘Hossam?’ Ikar liet het geweer niet meteen zakken. Hij was óp van de zenuwen. En dat was nou niet bepaald handig als je één vinger aan de trekker van een geweer had. ‘Wie heb je bij je?’ Hij zwaaide zijn geweer in mijn richting en ik draaide me instinctmatig weg. Hij zag er nou niet bepaald uit als een scherpschutter, maar ik hield er rekening mee dat hij me per ongeluk zou kunnen raken. En dan was een schot in mijn schouder beter dan in mijn borst.

‘Dit is de Blauwogige Bandiet,’ zei Hossam met een zweem van trots, terwijl hij mijn hoofd met een ruk in het zonlicht trok alsof ik een jachttrofee was.

Die naam had nu meer gewicht dan vroeger en liet een stilte vallen. Ikar staarde vanaf de muur naar beneden. Zelfs van deze afstand zag ik zijn mond even openvallen, slap worden en weer dichtgaan.

‘Open de poort!’ snerpte Ikar eindelijk. ‘Open de poort!’

De gigantische ijzeren hekken draaiden tergend langzaam open, vochten tegen het zand dat in de loop van de dag opgehoopt was. De eeuwenoude scharnieren piepten toen Hossam en de andere mannen me gehaast vooruit duwden.

De opening tussen de hekken was klein; er kon maar één persoon tegelijk door. Na duizenden jaren oogden die hekken nog net zo sterk als ze bij de dageraad der mensheid waren geweest. Ze waren van massief ijzer, zo dik als de spanwijdte van een mensenarm en werden bediend met behulp van een systeem van gewichten en raderen dat geen enkele andere stad had kunnen namaken. Het neerhalen van deze hekken was uitgesloten. En iedereen wist dat de muren van Saramotai niet te beklimmen waren.

Het leek wel of je de stad tegenwoordig alleen maar binnen kon komen door als een gevangene met een hand om je nek door de poort gesleurd te worden. Bofte ik even.

Saramotai lag ten westen van de middenbergen. Wat betekende dat het van ons was. Althans, dat was de bedoeling. Na de Slag bij Fahali had Ahmed dit gebied opgeëist. De meeste steden hadden hem al snel trouw gezworen toen de Gallaanse bezetters, die deze helft van de woestijn zo lang in handen hadden gehad, van het straattoneel verdwenen. Of wij hadden die trouw aan de sultan gewoon geclaimd.

Saramotai was een ander verhaal.

Welkom in de vrije stad.

Saramotai had zijn eigen wetten uitgevaardigd en was nog een stapje verder gegaan.

Ahmed had zijn mond vol over gelijkheid en rijkdom voor de armen. De inwoners van Saramotai hadden besloten dat de enige manier om gelijkheid te krijgen het neerslaan van degenen boven hen was. Dat de enige manier om rijk te worden het afnemen van hun vermogen was. Dus zij hadden zich

tegen de rijken gekeerd onder het mom van het accepteren van Ahmeds heerschappij.

Maar Ahmed herkende een machtsgreep als hij er een zag. We wisten niet erg veel over Malik al-Kizzam, de man die Saramotai had overgenomen, behalve dat hij bediende was geweest bij de emir. En nu was de emir dood en woonde Malik in het paleis.

Dus we hadden er een paar mensen naartoe gestuurd om meer te weten te komen. En er iets aan te doen indien ons dat niet aanstond.

Ze waren niet teruggekomen. Dat was een probleem. Een ander probleem was er na hen binngekomen.

En daarom was ik hier, met mijn handen zo stevig vastgebonden achter mijn rug dat ik het gevoel erin verloor en een snijwond bij mijn sleutelbeen van een mes dat ternauwernood mijn hals gemist had. Gek dat succesvol zijn exact hetzelfde voelde als gevangengenomen worden.

Hossam schoof me voor zich uit door het smalle gat tussen de hekken. Ik struikelde, stootte met mijn elleboog tegen het ijzeren hek en kwam met mijn gezicht in het zand terecht. Wat een klootzak! Dat deed meer pijn dan ik gedacht had.

Een kreet van pijn ontsnapte aan mijn lippen terwijl ik op mijn rug rolde. Zand bleef plakken aan het zweet in mijn handpalmen onder de touwen. Toen greep Hossam me beet, trok me overeind en duwde me naar binnen. Snel klikte het hek achter ons dicht. Het was bijna of ze ergens bang voor waren.

Achter het hek had zich al een kleine menigte nieuwsgierigen verzameld. De helft ervan hield een geweer vast, waarvan er aardig wat op mij gericht werden. Mijn reputatie was me dus inderdaad vooruitgesneld.

‘Hossam.’ Iemand duwde zich naar voren. Hij was ouder dan mijn belagers en had ernstige ogen waarmee hij mij in mijn erbarmelijke toestand opnam. Dat deed hij genuanceer-

der dan de anderen; hij zou zich niet laten verblinden door dezelfde geestdrift. 'Wat is er gebeurd?'

'We hebben haar te pakken gekregen in de bergen,' kraaide Hossam. 'Ze probeerde ons in een hinderlaag te lokken toen we na de wapenruil op weg naar huis waren.' Twee andere mannen lieten trots de tassen vol wapens op de grond vallen, alsof ze wilden aantonen dat ik dat niet had kunnen voorkomen. De wapens waren niet van Mirajische makelij, maar kwamen uit Amonpoer en zagen er stompzinig uit. Sierlijk en bewerkt, met de hand gemaakt in plaats van door een machine, en twee keer zo duur als ze waard waren omdat iemand de moeite had genomen ze mooi te maken. Het maakte niet uit hoe mooi iets was; je werd er net zo dood mee geschoten. Dat had ik van Shazad geleerd.

'Alleen haar?' vroeg de man met de ernstige ogen. 'In haar eentje?' Zijn blik schoot naar mij. Alsof hij in staat was de waarheid te achterhalen door alleen naar me te kijken. Of een meisje van zeventien echt dacht dat ze het alleen met een handjevol kogels succesvol kon opnemen tegen een stuk of zes volwassen mannen. Of de beroemde Blauwogige Bandiet echt zó stom kon zijn.

Ik noemde het liever 'roekeloos'. Maar ik hield mijn mond dicht. Hoe meer ik praatte, hoe meer ik de kans liep iets te zeggen wat tegen me gebruikt kon worden. Hou je mond, kijk stuurs en probeer in leven te blijven, zei ik tegen mezelf. En anders alleen dat laatste.

'Ben jij echt de Blauwogige Bandiet?' flapte Ikar eruit, waardoor iedereen omkeek. Hij was van zijn wachtpost boven op de muur naar beneden geklauterd om me samen met de anderen aan te gapen en leunde met een opgewonden gezicht op de loop van zijn geweer. Als dat nu afging, zouden zijn beide handen en een deel van zijn gezicht aan flarden geschoten worden. 'Is het waar wat ze over je zeggen?'

Mond houden. Stuurs kijken. Proberen in leven te blijven.

‘Dat hangt ervan af wat ze zeggen, hè?’ Verdomme. Dat had ik niet lang volgehouden. ‘En je kunt dat geweer beter niet zo neerzetten.’

Zonder zijn ogen van me af te wenden, draaide Ikar zijn geweer afwezig om. ‘Ze zeggen dat jij in het pikkedonker vanaf vijftien meter iemands oog eruit kunt schieten. Dat je in Iliaz door een kogelregen bent gelopen en er met de geheime oorlogsplannen van de sultan vandoor bent gegaan.’

Volgens mij was het in Iliaz iets anders gegaan. Dat was met een kogel in mijn lichaam geëindigd, om maar eens wat te noemen.

‘En dat je een van de vrouwen van de emir van Jalaz hebt verleid toen zij op bezoek waren in Izman.’

Goh, die kende ik nog niet; wél die over het verleiden van de emir zelf. Maar misschien hield de vrouw van de emir ook wel van vrouwen. Of misschien was het verhaal verdraaid tijdens de overlevering, want het leek de laatste tijd wel of de helft van de verhalen over de Blauwogige Bandiet om een man draaide. Ik droeg tegenwoordig geen lappen meer om te doen of ik een jongen was, maar blijkbaar moesten mijn rondingen toch nog wat voller worden om sommige mensen ervan te overtuigen dat de bandiet een meisje was.

‘Jij hebt honderd Gallaanse soldaten gedood in Fahali,’ rattede hij verder, totaal niet uit het veld geslagen door mijn stilzwijgen. ‘En ik heb gehoord dat je op de rug van een gigantische blauwe roc uit Malal bent ontsnapt en het gebedshuis onder water hebt gezet.’ Zijn ogen waren van opwinding zo groot als loezi.

‘Je moet niet alles geloven wat je hoort,’ wierp ik tegen, toen Ikar eindelijk zweeg om adem te halen.

Hij slaakte een teleurgestelde zucht. Het joch wilde gewoon net zo graag alle verhalen geloven als ik had gedaan toen ik zo oud was als hij. Hoewel hij er jonger uitzag dan ik in mijn herinnering ooit geweest was. Hij hoorde hier

niet te zijn, zou geen wapen op die manier moeten vasthouden. Maar goed, dat was wat de woestijn met ons deed. Die maakte dromers met wapens van ons. Ik streek met mijn tong over mijn tanden. 'En het gebedshuis in Malal was een ongelukje... grotendeels.'

Er werd gefluisterd in de menigte. Ik zou liegen als ik zei dat er daardoor geen rilling over mijn rug liep. En liegen was een zonde.

Het was bijna een halfjaar geleden dat ik met Ahmed, Jin, Shazad, Hala en de tweeling Izz en Maz in Fahali was geweest. Wij tegen twee legers en Noorsjam, een demdji die door de sultan in een wapen was veranderd; een demdji die toevallig ook mijn broer was.

Wij tegen onmogelijke verwachtingen en een verschrikkelijk krachtige demdji in. Maar we hadden het overleefd. En vanaf daar was het verhaal over de Slag bij Fahali zelfs nog sneller door de woestijn gegaan dan het verhaal over de opvolgingsstrijd. Ik had het een keer of tien horen vertellen door mensen die niet wisten dat de rebellenbeweging meeluisterde. Onze wapenfeiten werden elke keer dat het verteld werd geweldiger en minder geloofwaardig, maar het verhaal eindigde wel altijd met het besef dat de verteller weliswaar klaar was met het verhaal, maar dat dat niet voor het verhaal zelf gold. De woestijn zou hoe dan ook niet meer hetzelfde zijn na de Slag bij Fahali.

De legende van de Blauwogige Bandiet was meegegroeid met het verhaal over Fahali, totdat ik een verhaal was geworden dat ik niet helemaal meer herkende. Zo werd beweerd dat de Blauwogige Bandiet een dief was in plaats van een rebel. Dat ik mensen met list en bedrog het bed in praatte om informatie in te winnen voor mijn prins. Dat ik mijn eigen broer had vermoord op het slagveld. Dat laatste vond ik het ergst. Misschien omdat er een moment was geweest waarop dat bijna gebeurd was. Met mijn vinger om de trekker had ik

hem laten ontsnappen. En dat was bijna net zo erg. Nu liep hij dus met al die macht ergens rond. En in tegenstelling tot mij had hij geen andere demdji die hem kon helpen.

Soms zei ik 's avonds laat, wanneer de rest van het kamp was gaan slapen, hardop dat hij nog leefde, gewoon om erachter te komen of dat waar was of niet. Tot nu toe had ik het zonder aarzeling kunnen zeggen. Maar ik was bang dat er een dag zou komen waarop ik dat niet meer zou kunnen. Dat zou betekenen dat het een leugen was en mijn broer was gestorven, bang en alleen, ergens in de meedogenloze, door oorlog verscheurde woestijn.

‘Als ze zo gevaarlijk is als ze zeggen, moeten we haar eigenlijk doden,’ riep iemand in de menigte. Het was een man met een lichtgele militaire sjerp over zijn borst die zo te zien gehaast in elkaar geflanst was. Ik zag dat een paar mensen die droegen; zij moesten de onlangs benoemde nieuwe bewakers zijn van Saramotai, aangezien de vorige stadswacht was vermoord. Hij had een geweer in zijn handen. Dat was gericht op mijn buik. Schotwonden in de buik waren verschrikkelijk; daar ging je heel langzaam dood aan.

‘Maar als zij de Blauwogige Bandiet is, hoort ze bij de Rebellenprins,’ riep iemand anders. ‘Dan staat ze toch eigenlijk aan onze kant?’

Tja, dat was de grote vraag.

‘Vreemde manier om iemand te behandelen die aan jouw kant staat.’ Ik verschoof nadrukkelijk mijn geboeide handen. Er werd gemompeld in de menigte. Dat was een goed teken; het betekende dat ze niet zo eensgezind waren als ze er buiten hun ondoordringbare muur uitzagen. ‘Als we dan allemaal vrienden zijn, kunnen jullie me toch losmaken? Dan praten we erover.’

‘Leuk geprobeerd, Bandiet.’ Hossam pakte me steviger vast. ‘Wij gaan jou echt niet de kans geven een geweer te bemachtigen. Ik heb gehoord dat jij met één kogel een dozijn man-

nen hebt gedood.' Ik wist bijna zeker dat dat onmogelijk was. Trouwens, ik had geen geweer nodig om een dozijn mannen uit te schakelen.

Het was bijna grappig. Ze hadden touw gebruikt om me vast te binden. Geen ijzer. Zolang er ijzer in aanraking kwam met mijn huid, was ik net zo menselijk als zij. Zolang dat niet zo was, kon ik de woestijn tegen hen opzetten. Wat betekende dat ik meer schade kon aanrichten met gebonden handen dan ik ooit zou kunnen met een geweer erin. Maar schade hoorde niet bij het plan.

'Malik moet beslissen wat we met de Bandiet doen.' De man met de ernstige ogen wreef zenuwachtig over zijn kin bij het noemen van de door hen zelf aangewezen leider.

'Ik heb gewoon een naam, hoor,' zei ik.

'Malik is nog niet terug,' snauwde de man die zijn geweer op me gericht hield. Hij leek me een gespannen type. 'Ze kan van alles doen voordat hij terug is.'

'Amani. Dat is mijn naam.' Niemand luisterde. 'Voor het geval jullie je dat afvroegen.' Dit kon nog wel een tijdje zo doorgaan. Unanieme besluitvorming ging nooit snel. Het werkte eigenlijk zelden.

'Sluit haar dan op tot Malik terug is,' riep iemand die ergens achteraan stond.

'Hij heeft gelijk,' riep een stem van de andere kant; ook iemand die ik niet kon zien. 'Gooi haar in de gevangenis, waar ze geen problemen kan veroorzaken.'

Nu klonk er instemmend gemompel en uiteindelijk hakte de man met de ernstige ogen de knoop door met een hoofdbeweging.

De menigte ging gehaast uiteen toen Hossam me ertussendoor begon te trekken. Alleen lieten de mensen weinig ruimte over. Iedereen wilde de Blauwogige Bandiet van dichtbij bekijken. Ik wist precies wat ze zagen: een meisje dat jonger was dan enkele van hun dochters, met een gescheurde lip

en donker haar dat met bloed en zweet vastgekleefd zat aan haar gezicht. Legendarische figuren vielen altijd tegen als je ze van dichtbij zag, en ik vormde geen uitzondering op die regel. Het enige waardoor ik verschilde van elk ander mager, donkergetint woestijnmeisje waren ogen die blauwer waren dan de stralende lucht op het heetst van de dag. Als het heetste gedeelte van een vuur.

‘Ben jij een van hén?’ Een nieuwe stem stak schril uit boven het geroezemoes van de menigte. Een vrouw met een gele sjiema werkte zich naar voren. De stof was geborduurd met bloemen in bijna dezelfde kleur als mijn ogen. Ze had iets wanhopigs op haar gezicht wat me zenuwachtig maakte. En dat gold ook voor de manier waarop ze ‘hen’ had gezegd. Alsof ze ‘demdji’ bedoelde.

Zelfs mensen die bekend waren met demdji’s konden mij er meestal niet als zodanig uitpikken. Kinderen van djinns en sterfelijke vrouwen zagen er menselijker uit dan de meesten dachten. Sterker nog, ik had mezélf bijna zeventien jaar voor de gek gehouden. Over het geheel genomen zag ik er niet onnatuurlijk uit, alleen een beetje vreemd. Mijn ogen verrieden me, maar alleen als je wist waar je naar op zoek was. En zo te merken wist deze vrouw dat.

‘Hossam.’ De vrouw moest moeite doen om ons bij te houden. ‘Als zij een van hen is, is ze net zoveel waard als mijn Ranaa. We zouden haar kunnen verkopen. We zouden...’

Maar Hossam duwde haar opzij en liet haar opgaan in de menigte, terwijl hij me verder de stad in sleurde.

De straten van Saramotai waren even smal als oud, waardoor de menigte wel moest uitdunnen en uiteindelijk verdwijnen. Muren kwamen letterlijk op ons af; op sommige plaatsen stonden ze zo dicht bij elkaar dat mijn schouders er aan beide zijden langs schuurden. We liepen tussen twee in lichte kleuren geschilderde huizen door waarvan de deuren waren opgeblazen. Op de muren zaten kruitsporen. Dichtge-

timmerde ingangen en ramen. Hoe verder we liepen, hoe meer sporen ik van de oorlog zag. Dit was een stad waar de strijd van binnenuit was gekomen, in plaats van buiten de muren. Dat zou wel een opstand heten.

Ik rook de stank van rottend vlees al voordat ik de lijken zag.

We liepen onder een tapijt door dat onder een smalle boog in de steeg te drogen was gehangen. De franje streek langs mijn nek toen ik eronderdoor dook. Toen ik weer opkeek, zag ik ruim twintig opgehangen lichamen bungelen. Ze waren als lampionnen aan elkaar geregen langs de grote buitenmuur. Gieren hadden hun ogen eruit gepikt.

Het was moeilijk te zien of ze oud of jong of knap of getekend door het leven waren geweest. Wel was duidelijk dat ze allemaal rijk waren. De vogels waren nog niet toegekomen aan de kleurrijke stiksels op de hemden of de delicate mouseline mouwen van hun chalats. Ik moest bijna kokhalzen van de stank. De dood en de woestijnhitte maakten snel werk van ontzielde lichamen.

Achter me ging de zon onder. Dat betekende dat ze bij zonsopgang in het volle licht zouden hangen.

Een nieuwe dageraad. Een nieuwe woestijn.